

Arrest

**nr. 105 184 van 18 juni 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 18 juli 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 19 juli 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 oktober 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 7 december 2012.

1.3. Op 20 december 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd de volgende dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, H.J. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadjiek origine te zijn. U bent 29 jaar oud en u werd geboren op 2 maart 1983 in het dorp Eimagh in het district Pul-e Khomri in de provincie Baghlan. In Afghanistan heeft u ook steeds hier gewoond. Van 2001 tot 2009 woonde u in UK. Voor uw vertrek naar Europa woonde u eveneens 2 jaar in Iran.

U bent gehuwd met L.T. (...) sinds 2005, zij is van Pakistaanse origine maar heeft de Britse nationaliteit en woont met haar 2 kinderen uit een vorig huwelijk in Hartipool in UK. Verder heeft u 1 biologische zoon samen met de Britse vrouw Mare Kelly, hij verblijft momenteel samen met zijn moeder in UK. U heeft geen contact meer met hen.

U bent alleen naar België gekomen. Uw moeder verblijft momenteel bij uw oom in uw geboorteregio in Baghlan. Uw zus is gehuwd en woont met haar man in Kabul stad. Uw vader en broer zijn beide verdwenen en naar alle waarschijnlijkheid omgekomen in 2001.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van de algemene onveiligheidssituatie in uw regio en de aanslepende gevechten tussen de taliban en de regeringstroepen. Daarnaast ook omwille van de zelfde problemen waarom u 10 jaar geleden Afghanistan verliet en naar UK vertrok.

Toen u nog zeer jong was begonnen uw vader en uw broer te werken voor Hezb-e Islami. Later toen de taliban aan de macht kwamen, gingen zij bij de taliban. Ze vochten tegen de Noordelijke Alliantie. De mensen uit uw omgeving en dorp waren hier zeer sterk tegen gekant. In 2001 werd uw vader door de soldaten van deze Noordelijke Alliantie meegenomen en jullie zagen hem nooit terug. U vermoedt dat hij door hen werd om het leven gebracht. Ongeveer 2 maanden later kwam ook uw broer om het leven in de oorlog. Ook zijn lichaam werd nooit gevonden. Uit angst dat u ook gevaar zou lopen omwille van deze werkzaamheden van uw vader en broer bent u dan in 2001 een eerste keer Afghanistan ontvlucht en naar UK vertrokken. U verbleef in UK van 2002 tot 2009. U vroeg er asiel aan in oktober 2002, maar u verkreeg een negatieve beslissing. Na uw vertrek uit Afghanistan zou uw moeder in 1383 (2004) 2 brieven hebben verkregen van de regering, met daarin de mededeling dat u zich diende aan te melden bij het politiekantoor. U woonde 7 jaar in UK in Stockton on Tees en Hartlipool, in 2005 huwde u er ook met uw huidige echtgenote. U werkte in UK als pizza deliveryboy en u studeerde ook Engels. Op 13 oktober 2009 werd u vanuit UK gerepatriëerd naar Afghanistan. U ging terug naar uw geboortedorp in Baghlan en verbleef daar een 21-22 tal dagen. U verbleef bij de landbouwer die voor jullie werkte en uw moeder kwam u verschillende keren bezoeken. Deze landbouwer vertelde u dat het nog steeds niet veilig was voor u om in Afghanistan te blijven want dat de taliban en de regering daar nu nog steeds vechten.

U verklaart Afghanistan voor de tweede keer te zijn ontvlucht in november 2009. Na een verblijf van ongeveer 2 jaar in Iran vertrok u dan in oktober 2011 naar Europa. U kwam in België aan op 17 juli 2012 en vroeg de daaropvolgende dag asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de algemene onveiligheidssituatie en de regering omwille van het feit dat uw vader en broer meer dan 10 jaar geleden bij de Hezb-e Islami en bij de taliban gewerkt hebben. U vreest hierbij voor uw leven.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), een kopie van uw asieldossier uit UK, een kopie van de ID kaart van uw vader en broer bij Hezb-e Islami met daarbij een vertaling, een brief/ID kaart van uw werk bij de taliban, 2 brieven van de regering, documenten van uw deportatie uit UK, een kopie van uw huwelijkscertificaat, een kopie van het geboortecertificaat van uw echtgenote en van haar kinderen.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor de status van subsidiair beschermde is omdat de problemen die u verklaart te hebben gehad in Afghanistan en dewelke ook de rechtstreekse aanleiding waren voor uw vlucht en asielaanvraag in België, dateren van meer dan 10 jaar geleden en bijgevolg niet meer actueel zijn om een doelgerichte en persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen bij een huidige terugkeer naar Afghanistan. Daarbij kan ook nog de opmerking gemaakt worden dat uw verklaringen over deze problemen op verschillende punten eerder vaag, weinig doorleefd en weinig overtuigend overkomen, wat dan ook ernstige twijfels doet rijzen bij uw algehele geloofwaardigheid. Bovendien dient hierbij ook opgemerkt te worden dat het CGVS oordeelt dat u -zo u hypothetisch gezien op dit moment al iets te vrezen zou hebben in uw geboorteregio in Afghanistan- deze aangehaalde problemen kan vermijden door u te hervestigen in Kabul stad.

In eerste instantie is er het feit dat u als Afghaan om internationale bescherming vraagt in België omwille van de problemen die u meer dan 10 jaar geleden ondervond in Afghanistan. Wanneer u aan het begin van het interview de vraag wordt gesteld of dat u op dit moment omwille van precies dezelfde redenen Afghanistan bent ontvlucht als toen u naar UK vertrok in 2001, dat stelt u dat het inderdaad om precies dezelfde zaak gaat (CGVS, p. 5). Wanneer u hier later tijdens het interview dan nog een keer specifiek naar gevraagd wordt, bevestigt u uw eerdere antwoord. U stelt dat de reden dat u terug bent vertrokken is dat de taliban nog steeds aan het vechten is met de regering in uw gebied en dat de mensen nog steeds niet houden van de taliban en dat het probleem er nog steeds is, dat het nog steeds niet opgelost is (CGVS, p. 9). Als u dan verder gevraagd wordt waarom u nu op dit moment Afghanistan ontvlucht bent, of dit was omwille van de algemene problemen in uw regio of dat u ook persoonlijke problemen had, dan antwoordt u letterlijk dat het was omwille van de algemene problemen (CGVS, p. 9-10). Vervolgens wordt u dan de vraag gesteld wat er dan precies gebeurde op het moment dat u terugkeerde naar Afghanistan in 2009. U antwoordt daarop dat de dorpelingen van uw regio niet houden van de taliban, dat ze uw vader hebben omgebracht en dat ze u ook zullen ombrengen en dat de taliban niet meer denken dat u bij hen hoort (CGVS, p. 14). Maar als u dan de vraag wordt gesteld door wie u concreet werd lastig gevallen of bedreigd toen u terugkeerde, dan kan u alleen maar antwoorden dat u naar het huis van jullie landbouwer ging en dat u daar bleef en dat hij u al die dingen zei (CGVS, p. 14). De vraag wordt u vervolgens nog een keer herhaald of u tijdens deze 22 dagen dat u terugkeerde naar Afghanistan op één of andere manier persoonlijk werd lastig gevallen of bedreigd door iets of iemand, dan verklaart u van niet (CGVS, p. 14). U stelt dat jullie landbouwer u zei niet naar buiten te gaan en dat hij u zei terug weg te vluchten want dat ze u zouden vermoorden, dat de taliban en de regering daar nog steeds vechten (CGVS, p. 14). Als u dan gevraagd wordt wat de taliban en/of de regering nu nog steeds van u wilden, aangezien de feiten met uw broer en vader reeds van meer dan 10 jaar geleden dateren, dat stelt u dat het is omdat jullie heel het dorp kennen, iedereen trouwt met elkaar, en als ze u zouden terugzien dan zouden ze niet geloven dat u de taliban niet leuk vindt, ze denken dat u nog steeds dezelfde persoon bent maar u hebt niets gedaan, veel mensen zijn door de taliban omgebracht en dat doen ze nu nog steeds, dat is uw probleem als u leeft in Afghanistan (CGVS, p. 14). Vervolgens wordt u dan verwezen naar uw verklaring bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waarin u stelde dat de taliban wilden dat u voor hen kwam werken, maar dat u dat niet wilde (zie vragenlijst DVZ in administratief dossier, p. 3, nr. 5). U wordt dan gevraagd hier concreet meer over te vertellen, maar u antwoordt hierop dat u bij uw recente terugkeer geen contact had met de taliban, dat u niet bij hen wil gaan werken omdat dat verkeerd is en dat u spijt hebt van wat u in het verleden heeft gedaan (CGVS, p. 14). Voor een laatste keer wordt u dan de vraag herhaald of u nu op dit moment bij uw recente terugkeer naar Afghanistan in 2009 werd gecontacteerd of lastig gevallen of bedreigd door de taliban, door de regering of door iemand of iets anders en u bevestigt opnieuw van niet (CGVS, p. 14). Als u dan tot slot gevraagd wordt wat u op dit moment vreest indien u nu zou moeten terugkeren naar Afghanistan, dan stelt u dat ze de taliban doden, dat iedereen de taliban haat en dat er elke dag moorden en aanslagen zijn en dat ze denken dat u één van hen bent maar dat u dat niet bent (CGVS, p. 15).

Samengevat kan op basis van de verklaringen die u hier geeft geconcludeerd worden dat u op dit moment bij een huidige terugkeer naar Afghanistan eigenlijk niets persoonlijk te vrezen heeft, niet vanwege de taliban, noch vanwege de regering. De vrees die u aanhaalt als zijnde de reden voor uw huidige asielaanvraag in België berust hier enkel en alleen op de loutere veronderstelling dat de taliban en de regering nog steeds naar u op zoek zouden zijn omwille van de gebeurtenissen die zich meer dan 10 jaar geleden hebben voorgedaan met uw vader en uw broer. U werd bij uw recente terugkeer door niets of niemand gecontacteerd, lastig gevallen of bedreigd. Indien de regering en de taliban op dit moment nog werkelijk specifiek naar u op zoek zouden zijn en u zouden willen vermoorden dan zou hier toch wel logischerwijze van hen verwacht kunnen worden dat zij hier meer concrete inspanning toe zouden leveren en dat zij er bovendien op de één of andere manier zouden kunnen achter komen dat u bijna een maand verbleef in uw geboorteregio in Baghlan en dan zou hier toch ook redelijkerwijze van hen verwacht worden dat ze actief naar u op zoek zouden gaan of u op zijn minste zouden contacteren in die periode. Al uw verklaringen hieromtrent wijzen echter op het tegendeel, wat dan ook resulteert in de eenvoudige conclusie dat uw problemen absoluut niet meer actueel zijn om een persoonlijke en doelgerichte vrees voor vervolging aan te tonen bij een huidige terugkeer naar Afghanistan en dat u op dit moment persoonlijk eigenlijk niets te vrezen heeft in Afghanistan.

In tweede instantie zijn er uw verklaringen over de problemen die u aanhaalt meer dan 10 jaar geleden te hebben gehad in Afghanistan en waarvoor u toen een eerste keer het land ontvluchtte. Hoewel het CGVS niet volledig wil betwisten dat uw vader en broer ooit verwickeld zouden zijn geweest in activiteiten bij de Hezb-e Islami en misschien in navolging daarvan bij de taliban, komen uw verklaringen hierover op heel wat punten toch ook zeer vaag en weinig doorleefd over, wat toch wel een vraagteken plaatst bij de aannemelijkheid en de geloofwaardigheid van wat u vertelt.

Zo zijn er uw verklaringen over het werk en de activiteiten van uw vader en uw broer bij Hezb-e Islami en later bij de taliban. Hierover kan u eigenlijk alleen maar vertellen dat ze vochten tegen de Noordelijke Alliantie, Jamiat Islami, u was toen nog heel jong en u begreep dat soort dingen niet, u weet niet waarom zij dat deden (CGVS, p. 10). U heeft geen idee wanneer juist ze er bij gingen of hoelang in het totaal ze dit deden. U weet ook niet waarom uw vader ooit bij de Hezb-e Islami ging en later bij de taliban hoewel heel uw dorp en regio ertegen was en u heeft daar ook nooit met uw vader of uw broer over gesproken (CGVS, p. 10). Ze zouden u ook nooit echt iets concreet over hun werk en activiteiten verteld hebben, uw broer zou tevreden geweest zijn bij hen en hij vocht in de oorlog tegen de Noordelijke Alliantie (CGVS, p. 11). U vroeg nooit naar meer details en als u gevraagd wordt waarom niet dan kan u alleen maar ontwijkend antwoorden dat ze nooit zeiden waar ze heen gingen (CGVS, p. 11). Het enige wat ze u in al die tijd zouden verteld hebben over hun werk was dat zij de goede mensen waren en dat ze de slechte mensen wilden uitschakelen en zo het land wilden proberen te redden (CGVS, p. 11). Uw moeder zou ook niets geweten hebben van hun activiteiten en ze zou er nooit op gereageerd hebben want een man kan doen wat hij wil in Afghanistan en zijn vrouw heeft daar niets op te zeggen (CGVS, p. 11).

Ook over uw vader die werd meegenomen en later om het leven werd gebracht en het verdwijnen van uw broer in de oorlog blijven uw verklaringen zeer vaag en weinig specifiek op verschillende punten. U heeft helemaal niet het minste idee door wie hij werd meegenomen en wat er precies met hem gebeurd is (CGVS, p. 12). Het enige wat u hierover kan vertellen is dat uw buurman jullie zou verteld hebben dat het de soldaten waren van de Noordelijke Alliantie die uw vader zouden hebben meegenomen (CGVS, p. 12). Er zou nooit iets anders over gezegd zijn en u zou er ook nooit verder iets over gevraagd hebben (CGVS, p. 12). U kan ook niets van documenten voorleggen ter staving of ter ondersteuning van deze activiteiten en van het overlijden van uw vader en uw broer (CGVS, p. 12). Op de vraag wat er dan precies gebeurd is met uw broer, kan u alleen maar herhalen dat hij stierf in de oorlog en dat hij vocht tegen de Noordelijke Allianties (CGVS, p. 13). U verklaart daarbij dat u 10 jaar geleden werkte als een soort bodyguard voor uw broer en dat u mee ging naar de gevechten en de bezoeken aan andere commandanten en dergelijke meer (CGVS, p. 13). Opnieuw komen uw verklaringen hierover dermate vaag en weinig doorleefd over dat er dan ook ernstige vragen kunnen gesteld worden bij de geloofwaardigheid van wat u hier vertelt. Als u gevraagd wordt met wie van de taliban u dan concreet in contact kwam, als bewaker van uw broer die hem overal vergezelde, dan antwoordt u eerder ontwijkend dat u niet bij de taliban wilde zijn, dat u te jong was en de betekenis van die groepen niet begreep, maar dat u het nu wel begrijpt en dat u nu spijt hebt dat u toen in die situatie was (CGVS, p. 13). Op de vraag waar u dan concreet zoal met uw broer heenging, naar waar u hem vergezelde, dan kan u alleen maar zeggen dat u naar de oorlog ging en dat u overal ging waar uw broer heenging (CGVS, p. 13). Op de daaropvolgende vraag bij welke activiteiten u dan betrokken was, kan u opnieuw louter het eerder nietszeggende antwoord geven dat het met kalasjnikovs was, dat u bij uw broer was in de oorlog tegen de Noordelijke Alliantie en dat zij op jullie schoten en dat jullie op hen schoten (CGVS, p. 13). U zou hen ook nooit over iets concreets hebben horen praten (CGVS, p. 13).

De cumulatie van al deze vage, oppervlakkige en weinig concrete verklaringen met betrekking tot de problemen die zich meer dan 10 jaar geleden zouden hebben voorgedaan in Afghanistan, maar op basis waarvan u nu op dit moment nog wel steeds verklaart te zijn gevlucht voor een tweede keer en op basis waarvan u nu hier in België asiel aanvraagt, stellen ernstige vragen bij uw algehele geloofwaardigheid. Indien deze problemen werkelijk aan de basis lagen van uw huidige vlucht uit Afghanistan, dan kan hier toch redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hier meer concreet en doorleefd over kan vertellen.

Een laatste bemerking handelt over uw verklaringen met betrekking tot recent contact dat u heeft met uw familie in Afghanistan na uw vertrek en over datgene wat u weet over de huidige situatie van uw problemen in Afghanistan. Wanneer u hier aan het begin van het interview naar gevraagd wordt stelt u dat u contact heeft met uw moeder die bij uw oom woont in Baghlan (CGVS, p. 8). Als u dan gevraagd wordt waar u met haar over spreekt tijdens deze contactmomenten en waar u met haar over sprak tijdens de lange periodes dat u in UK en in Iran was, dan stelt u dat het gewoon was 'how are you, are you ok', gewoon bevragen hoe het met elkaar ging (CGVS, p. 8). Hier kan toch opgemerkt worden dat het vreemd overkomt dat u tijdens deze telefoongesprekken niets zou vragen over de problemen die u gehad heeft en de verdere ontwikkelingen hiervan na uw vertrek uit Afghanistan. Wanneer u dan bij het einde van het interview specifiek gevraagd wordt naar wat u weet over de huidige situatie van uw problemen in Afghanistan, kan u hier zeer weinig concreet over vertellen. U verklaart dat uw moeder u zou gezegd hebben dat u niet mag terugkeren, want dat het nog steeds niet veilig is voor u (CGVS, p. 15). Als u dan gevraagd wordt daar concreet wat meer over te vertellen, dan kan u alleen maar herhalen dat ze gewoon zegt dat u niet mag terugkomen, want dat ze veel mensen doden in naam van de taliban en dat ze heel bezorgd is om u (CGVS, p. 15). Tijdens uw verblijf in UK zou de politie nog naar het huis van uw familie gekomen zijn om naar u te vragen, een 5-6 keer, maar u kan daar verder

weinig specifieke informatie over geven (CGVS, p. 15-16). Vervolgens wordt u de vraag gesteld of uw familie op dit moment nog op de één of andere manier wordt gecontacteerd, wordt lastig gevallen of wordt bedreigd door de taliban of door de regering en u antwoordt hierop duidelijk neen nu niet meer (CGVS, p. 16). Hier kan meteen de bemerking gemaakt worden dat indien de regering en de taliban op dit moment nog actief naar u persoonlijk op zoek waren, dat dan toch logischerwijze van hen zou verwacht worden dat ze dan nog op zijn minste naar u zouden komen informeren bij uw familie. Het feit dat uw familie helemaal niets meer van hen hoort en het feit dat u uw moeder hierover ook niet echt in detail doorvraagt, ondermijnt opnieuw uw algehele geloofwaardigheid.

Op basis van al het voorgaande concludeert het CGVS dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a en b.

De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. De taskara (Afghaans identiteitsbewijs), de kopie van uw huwelijkscertificaat en de geboorteaktes van uw echtgenote en kinderen die u voorlegt zijn slechts een indicatie van uw identiteit en uw huwelijk, wat hier niet ter discussie staat. Uw dossier uit UK en de documenten met betrekking tot uw repatriëring naar Afghanistan tonen aan dat u effectief gedurende 7 jaar in UK verbleven hebt en dat u in 2009 terugkeerde naar Afghanistan, wat hier eveneens niet betwist wordt. In verband met de overige documenten die u voorlegt, dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielseelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande observaties, bij u niet het geval is. Zoals reeds in voorgaande argumentatie werd aangehaald hebben de documenten die u voorlegt louter betrekking op de problemen die zich meer dan 10 jaar geleden zouden hebben voorgedaan en zijn deze dan ook niet relevant voor uw recente vlucht. U verklaart immers recent Afghanistan te zijn ontvlucht omwille van de algemene problemen, de onveilige situatie in uw regio en de voortdurende gevechten tussen de taliban en de regering. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afgaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afgaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielseelaas en de identiteit van een Afgaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u op basis van uw verklaringen aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het district Pul-e Khomri in de provincie Baghlan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in Kabul stad.

Wanneer u gevraagd wordt naar uw familieleden, verklaart u een zus te hebben die gehuwd is en momenteel in Kabul stad woont (CGVS, p. 8-9). Naar alle waarschijnlijkheid kan u dus zeker voor even bij haar terecht als u zou terugkeren en beschikt u dus over een afdoend sociaal/familiaal opvangnetwerk in Kabul. Het feit dat u tot 2 keer toe de reis van Afghanistan naar Europa kan bekostigen, duidt bovendien op het feit dat u over voldoende financiële middelen beschikt, waar u even op kan terugvallen bij een terugkeer naar Kabul. Verder verklaart u 9 jaar onderwijs te hebben genoten in Afghanistan en ook nog 2 jaar gestudeerd te hebben in UK (CGVS, p. 7). U spreekt Dari, Farsi, Pashtou en ook behoorlijk Engels en u heeft de nodige internationale (werk)ervaring door een langdurig verblijf in verschillende landen (UK, Iran, Griekenland) (CGVS, p. 5-7). Volledigheidshalve dient hierbij ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Vanuit het kader van een asielseelaas bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Kabul stad in de weg staat.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden

geen nieuwe "EligibilityGuidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De Raad merkt op dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot wat verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissingen slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), redenen die *in casu* niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond, en kan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal uiteraard niet schorsen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM, van artikel 1, A, (2), eerste alinea van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker als vluchtalternatief naar Kabul kan gaan en een tijdje bij zijn zus kan gaan wonen, stelt verzoeker dat het de gewoonte is bij de Afghaanse samenleving dat wanneer uw zus getrouwd is, men niet veel contact onderhoudt met haar als broer, en dat men enkel telefonisch contact heeft en dat zelfs dan de zus van verzoeker toestemming nodig heeft van haar echtgenoot, dat de zus als getrouwde vrouw deel uitmaakt van haar schoonfamilie en poneert verzoeker dat hij hierbij wil bewijzen dat hij niet terecht kan bij zijn zus, zelfs niet voor eventjes.

Verder deelt verzoeker mee dat de veiligheidssituatie in Baghlan op de lijst van de Verenigde Naties voorkomt en dat heel de provincie Baghlan in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Verzoeker vervolgt met een verwijzing naar en het citeren van een Nederlands ambtsbericht van juli 2012 betreffende de veiligheidstoestand in Afghanistan. Verzoeker stelt dat hij niet naar de Afghaanse autoriteiten kan gaan gezien de autoriteiten nauwelijks in staat zijn om de Afghaanse bevolking bescherming te bieden en verwijst hiervoor naar een Nederlands ambtsbericht van augustus 2011, waaruit hij citeert. Vervolgens citeert verzoeker eveneens uit het standpunt van het UNHCR over gedwongen terugkeer.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 3 EVRM, argumenteert verzoeker dat de verwerende partij deze elementen wel aanhaalt in de bestreden beslissing, doch bij het nemen van deze beslissing hiermee geen rekening houdt.

Er worden geen nieuwe documenten bij het verzoekschrift gevoegd.

3.2. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 december 2012, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. De Raad stelt vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus weigerde, aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielaanvragen. De door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gedane vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier en worden niet door verzoeker betwist. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.4. De Raad stelt vast dat aangaande de beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming, verzoeker louter kritiek uit op de bestreden beslissing en het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder valabele argumenten aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen.

3.5. De Raad wijst op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit dient te worden afgeleid dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade en waaruit blijkt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico

op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40).

3.6. De Raad volgt de commissaris-generaal in zijn oordeel dat er voor verzoeker redelijkerwijs kan besloten worden dat hij zich bij terugkeer naar Afghanistan kan vestigen in de stad Kabul.

In zoverre verzoeker de motivering betwist dat hij eventjes bij zijn zus in Kabul terecht kan, gaat hij voorbij aan de overige motieven op basis waarvan de commissaris-generaal besloot dat het voor verzoeker niet onmogelijk of onredelijk is zich te vestigen in Kabul. Zo stelt de commissaris-generaal terecht dat *“Het feit dat u tot 2 keer toe de reis van Afghanistan naar Europa kan bekostigen, duidt bovendien op het feit dat u over voldoende financiële middelen beschikt, waar u even op kan terugvallen bij een terugkeer naar Kabul. Verder verklaart u 9 jaar onderwijs te hebben genoten in Afghanistan en ook nog 2 jaar gestudeerd te hebben in UK (CGVS, p. 7). U spreekt Dari, Farsi, Pashtou en ook behoorlijk Engels en u heeft de nodige internationale (werk)ervaring door een langdurig verblijf in verschillende landen (UK, Iran, Griekenland) (CGVS, p. 5-7). Volledigheidshalve dient hierbij ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan. Vanuit het kader van een asiëldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Kabul stad in de weg staat.”* Deze motieven, die allen steun vinden in de stukken van het administratief dossier, worden door verzoeker niet betwist en volstaan om te besluiten dat het voor verzoeker niet onmogelijk of onredelijk is zich te vestigen in Kabul.

3.7. Betreffende de veiligheidssituatie in Kabul motiveert de commissaris-generaal dienaangaande als volgt:

“Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe “Eligibility Guidelines” heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma’s.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict” dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de

winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd.11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal geenszins onredelijk te werk gaat door op grond van voormelde gegevens, die allen steun vinden in het administratief dossier, waarbij weliswaar het risico voor burgers niet geheel uitgesloten maar eerder beperkt is, te concluderen dat er geen sprake is van willekeurig geweld.

3.8. In zoverre verzoeker deze beoordeling van de veiligheidssituatie betwist, hierbij verwijzend en citerend uit het Nederlands ambtsbericht van juli 2012 betreffende de veiligheidstoestand in Afghanistan en uit het Nederlands ambtsbericht van augustus 2011 met betrekking tot bescherming door de Afghaanse autoriteiten, stelt de Raad vast deze informatie geenszins aantoonde dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich beroept onjuist zou zijn.

De geciteerde passages uit het eerst genoemde document beschrijven overigens het gewapend conflict in het noorden van Afghanistan, met markering van de naam 'Baghlan', alsook de algemene veiligheidssituatie in 2010 en 2011 in Afghanistan en zijn aldus niet dienstig, gelet op de terechte beslissing van de commissaris-generaal dat verzoeker over een veilig vestigingsalternatief in Kabul beschikt.

De aangehaalde ambtsberichten zijn aldus niet van dien aard om de voorgaande analyses te ondergraven. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

3.9. Verzoekers verwijzing naar het standpunt van UNHCR is niet relevant vermits dit betrekking heeft op gedwongen repatriëringen en er nergens sprake is van een gedwongen repatriëring.

3.10. Ten slotte wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van voornoemd artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07,

Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.euRvS> 25 september 2002, nr. 110.626).

In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.11. In zoverre verzoeker stelt dat de verwerende partij 'deze elementen' aanhaalt in zijn beslissing doch bij het nemen ervan hiermee geen rekening wordt gehouden, blijft verzoeker in gebreke aan te tonen met welke elementen, die de verwerende partij wel aanhaalt in zijn beslissing, geen rekening werd gehouden, zodat voornoemde kritiek niet dienstig is.

3.12. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.13. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.14. Verzoeker toont ook niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

3.15. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER